

PAIX LITURGIQUE

Newsletter 10 objavljen dana 22 rujan 2013

MONS. LUIGI NEGRI IZREKAO SNAŽNU I DUBOKO PASTORALNU POHVALU MOTUPROPRIJU

Na nedjelju Pedesetnice, 19. svibnja, stotinjak vjernika Summorum Pontificum pridošlih iz citave regije Emilia-Romagna našlo se u podnožju Gospe od Poggetta, svetišta u okolici Ferrare. To hodočašće, godinu dana nakon potresa koji je pogodio to područje, imalo je za cilj prije svega zahvaliti Presvetoj Djevici za njezinu zaštitu. Naime, od svih zvonika Ferrare, crkvice toga svetišta jedina je iz potresa izašla potpuno neoštećena.

Taj je događaj bio i prilika skupinama vjernika privrženima izvanrednom obliku rimskog obreda da se bolje međusobno upoznaju i pripreme sljedeće međunarodno hodočašće naroda „Summorum Pontificum“ u Rim. Hodocanicima je Providnost pripremila lijepo iznenađenje: iako ih je nadbiskup, mons. Luigi Negri, trebao samo kratko pozdraviti na kraju jutra, raspored mu je ipak dopustio da stigne u trenutku propovijedi, pa ju je bez ikakve pripreme spremno održao. I dok su celebranti (svi biskupijski svećenici) i vjernici slušali njegovu propovijed i gorljivu pohvalu motuproprija Summorum Pontificum, bilo im je jasno da prisustvuju velikom događaju.

I - PROPOVIJED MONS. LUIGIJA NEGRIJA, NADBISKUPA FERRARE, PRILIKOM HODOČAŠĆA U SVETIŠTE GOSPE OD POGGETTA, NA DUHOVSKU NEDJELJU 2013.

Image

<<<

Danas se sveta misa prema tradicionalnom obredu slavi na veliku svečanost Pedesetnice koja, u svakom vremenu i svakom mjestu, Crkvu i svakoga kršćanina podsjeća da se objava vjere i njezin razvoj u život zajednice i zajedništva, u praksu bratske ljubavi, u aktivno življenje poslanja, radaju iz samoga čuda izlijevanja Duha Svetoga u srca vjernika, koji je čisti Gospodinov dar!

U divnom govoru koji je održao na skupštini biskupskih sinoda o novoj evangelizaciji, kojoj sam imao čast prisustvovati na njegov osobni poziv, Sveti je Otac Benedikt XVI. rekao da se Crkva ne rada po odluci baze, Crkva se ne rada iz kakve konstitutivne skupštine - ona se rada iz djelovanja Duha Svetoga, koji mijenja srca ljudi i čini ih sličnima srcu samoga Boga. To je Duh Gospodina raspetoga i uskrslog, njegov pogled na život, njegov način razumijevanja života, njegov odnos s ljudima. To je novost njegova bica i njegova postojanja koja je - kako bih to rekao? - na silovit način ušla u život zajednice koja je neprekidno bila u molitvi, u cekanju njega, ali koja ni u kojem slučaju nije mogla tvrditi da je ušla u misterij događaja koji je gledala i kojeg je postala protagonist. Duh mijenja srce čovjeka, njegov način življenja, njegov način djelovanja i njegov način razumijevanja života. Kristovo se čovječstvo produljuje u svijetu. Crkva koja se rada iz Duha održava se u Duhu, priopćava se ljudima po Duhu. Crkva je konačno lice koje je Isus uzeo u povijesti.

A mi, mi imamo i drugu jednako sigurnu baštinu, a ta je da istinski sudjelujemo u otajstvu Crkve - jedne, svete, katolicke i apostolske. To nasljedstvo doista živimo u našem svakodnevnom životu, u sreći i nesreći, u zdravlju i bolesti, u radosti i boli, kao što to izricu strane u velikom sakramentu ženidbe. Mislim da to stavlja vrlo pohvalnu inicijativu ovoga hodočašća i ove mise u njihov pravi kontekst.

Želim, i želim za vas, da svakome pojedinom od vas ovo euharistijsko slavlje na dan same Pedesetnice pomogne pronaci gorljivost iz početaka, kao što se nadam

da je i meni pomogla, gorljivost radanja Crkve koju rada Duh Sveti. Uzvišenost koja prati ocitovanje našeg poslanja služi za to da nam navijesti tu novost i potakne nas da je ne zadržavamo za sebe, već je širimo među svim ljudima.

Jucer sam sudjelovao na Duhovskom bdijenju na kojem je papa Franjo bio s više od 150 000 mladih iz različitih crkvenih zajednica. U jednom trenutku papa je u svome iskrenom stilu koji zna biti i oštar, na što nismo navikli, rekao: „Crkva mora izaci iz sebe“, ne smije se zatvarati. „Kada se Crkva zatvori, razboli se“. Crkva se treba otvoriti, ne napuštanjem svoga identiteta, nego zato da bi živjela svoj identitet, jer je prirodno okruženje Crkve poslanje. Stoga dolikuje da Crkva izade iz same sebe kako bi išla prema ljudima, istražujući sve periferije života suvremenog covjeka.

Drugim riječima, Pedesetnica vam daje crkveno poslanje. Daje vam daje osobitu cast da budete svjedoci uskrslog Krista sve do krajeva svijeta. Cini vas stvaraocima, kako u jednome divnom tekstu kaže sveti Irenej, Božjih sinova. Cini vas sposobnima od ljudi ciniti djecu Božju.

Vec mi se dogodilo da sam, tijekom prvih mjeseci biskupske službe [mons. Negri, nekadašnji biskup San Marina, imenovan je nadbiskupom Ferrare pred kraj pontifikata Benedikta XVI.] trebao definirati koji su uvjeti života i poslanja. Ne mogu i ne smijem tijekom ovoga pozdrava koji vam upucujem spomenuti sve te uvjete, ali cini mi se bitnim staviti ovu proslavu pod nježan i postojan Marijin pogled, i smatrati ga trenutkom milosti i odgovornosti.

Kršćanstvo je milosni događaj zato što nam je u cijelosti darovan, i zato što u njemu nitko ne može reci: „Imam pravo“. Nismo imali pravo na vjeru. Nismo imali pravo na utjelovljenje Sina Božjega. Tako nam se nekada dogodi da moramo podsjetiti određene vjernike koji dodu tražiti, pa čak i zahtijevati, sakramente da nemaju nikakvo pravo na njih. Sakramenti su dar koji je Crkva primila od Gospodina Isusa Krista i koji Crkva daje onima koji su u stanju da ih na odgovarajuc način mogu primiti. Htio bih govoriti o pitanju koje - s teološkog i pastoralnog pogleda - nema zaista nikakvog temelja, a to su „prava“ razvedenih i ponovno oženjenih na primanje euharistije.

Tu milost Crkve živite na izvoru vjere koji je euharistija, liturgijsko slavlje. Zahvaljujuci razboritom i velikom milosrdu Benedikta XVI., vi crpите tu milost iz jednog od dva velika blaga liturgije Crkve, tradicionalne liturgije. Ona nije alternativa liturgiji reformiranoj na Drugom vatikanskom saboru, već sav svoj karakter izražava uz bok reformiranoj liturgiji, u punom dostojanstvu, u punoj slobodi i u punoj odgovornosti.

Benedikt XVI. to je zadivljujućom jasnoćom najavio u Motupropriju. Njime je htio povećati mogućnost življenja bogatstva liturgije Crkve i stoga je citavu Crkvu, počevši od biskupa, zatražio da poštuju njegovu namjeru povećanja blaga Crkve, dajući veći pristup tome drevnome dobru onima koji za njime u punom pravu ceznu i žele to blago živjeti u punini za istinu vjere i današnje poslanje.

Papa je na taj način neosporno nadišao lažnu i neprihvatljivu opreku između starog i novog, prekidajući s hermeneutikom diskontinuiteta između onoga što je postojalo prije Koncila i onoga što je Koncil navijestio, a što je provedba Koncila bolno donijela našem vremenu. Postoji samo jedna Crkva Gospodinova, koju je Duh vodio kroz različite trenutke: Drugi vatikanski sabor bio je trenutak iznimne važnosti, iako je za razvoj Crkve bio velik izazov.

Vi, dakle, koristite tu liturgiju i sretan sam što to cinite u biskupiji ciji sam onedavno nadbiskup. To ne cinite protiv nekoga ili da biste afirmirali neka mišljenja, nego da biste živjeli otajstvo Crkve u dubini i istini za koje smatrate da ih imate dužnost i pravo prakticirati. A Crkva to također dopušta. Nisam navikao koristiti prazne fraze, ali Benedikt XVI. pokazao je pravo pastoralno milosrde stavljajući tu mogućnost na raspolaganje svakome vjerniku i manjim skupinama koje ni ne treba brojcano odrediti: stabilne skupine sastoje se od svih vjernika koji imaju pravo i dužnost slaviti tu liturgiju. Vi je imate na dohvāt ruke i Crkva vam dopušta da je prakticirate u punoj slobodi.

Nitko, nijedna biskupija u Italiji i svijetu, neće vam na to moći reci ne. Ako naidete i na samo jedno „ne“, morate se obratiti biskupu. Prije toga, dijalog između vjernika koji žele tradicionalnu liturgiju i Crkve jest dijalog između vas i svećenika koji vam je spreman pomoći u toj drevnoj i vrlo lijepoj praksi. Dakako, to sve zahtijeva odgovarajuću pripremu, no siguran sam da je vi imate. Mislim da će, da bi ona postala iskustvo dostupno svima koji ga ne poznaju, trebati određeno vrijeme formacije i pripreme.

[Mons. Negri prisjetio se svoga iskustva u svojoj prethodnoj biskupiji u San Marinu, pogledajte naš [newsletter](#) br. 297.]

Poput onih koji idu na reformiranu liturgiju, prakticirajte staru liturgiju za sebe. Za istinu svoje vjere. Za istinu svoje ljubavi. Da biste dali poticaj svojem poslanju. To su dva blaga za isti narod. A taj jedinstven i zreo narod hrani se vjerom baš onda ako zna živjeti slobodu koju mu Crkva pruža. Tu liturgijsku slobodu ne samo da Crkva pruža, već je i jamci.

Ne gajite mišljenja koja ćete braniti ili suprostavljati drugima. Nadbiskup Ferrare i Comacchia nije ni čuvar ni promicatelj nikakvog mišljenja. On ima samo jedno mišljenje: istinu Gospodina, evanđelje, tradiciju Crkve, učenje Svetoga Oca i, u zajedništvu s njime, svoje vlastito učenje.

To je okvir u kojem je Benedikt XVI. proglasio Motuproprij. Ja sam jedan od biskupa, istina ne toliko brojnih, koji su u njemu našli obogaćenje vlastitog identiteta vezanog za iskustvo Boga. To je bogatstvo ne samo za one koji ga prakticiraju, već i za cijelu Crkvu.

Zbog te cinjenice, i time cu završiti, trebate uvijek nastojati više sudjelovati u životu crkvenog zajedništva. Ta vas praksa ne odvaja od života u zajednici, a još manje od teškog ali lijepog ostvarenja crkvenog zajedništva.

U našoj regiji [koju je prije godinu dana pogodio potres, nap. prev.] crkveni život je još uvijek snažno angažiran u sporom ali neumoljivom pothvatu izlaska iz materijalnih ruševina koje su, kako sam pisao, poput izazova koji nas potice da ponovno pronademo vjeru i ljubav. Ja sam ovamo stigao s klerom ove biskupije i vidio tolike vjernike koje je prošlogodišnji potres uznemirio, i koji je ostavio stotine crkava neupotrebljivima. To ih je prisililo, i još nas uvijek prisiljava, da slavimo euharistiju na provizornim mjestima, u prostorijama u kojima su smještene zajednice i na onih nekoliko mjesta koja su ostala pošteđena potresa. Potres je uništio kuće i crkve, ali nije uništio vjeru. Na toj vjeri gradimo naš oporavak. Nažalost, moramo racunati i na institucije koje do danas nisu pokazale veliku brigu za to pitanje.

Naš je primarni resurs naše iskustvo vjere. Svi smo članovi iste Crkve i zbog toga vi morate, pa i putem ovog lijepog i posebnog iskustva [tradicionalne liturgije], nastojati svakog dana sve više živjeti kao živi udovi Crkve, imajući udjela u jednoj Krvi i Tijelu Krista, tako da u vama rastu vjera, nada i ljubav.

Pratim vas u ljubavi, poticem vas na vašem putu. Poticem vas da gajite onu zdravu poniznost koju papa Franjo, čak i prije nego što je traži od svoje Crkve, svakoga dana ocituje u svojoj jednostavnoj prisutnosti i nacinu bivanja. Nemajte druge brige osim da intenzivno živite ono što je Crkva dopustila za vaše dobro i za dobro citave Crkve. Budite sigurni da vam neće nedostajati ni moje saslušanje ni moja podrška. Niti, ako bude potreban, moj ocinski ukor, kao prema svakoj zajednici kada trebam iskoristiti tu dužnost koja mi je povjerena, iako sumnjam da će se to ikada dogoditi! Nastavite s ovom misom koju nisam htio prekidati. Time želim reci da nisam mogao u cijelosti sudjelovati u ovoj hvalevrijednoj inicijativi samo zato što su me čekale, i još me uvijek čekaju, biskupijske dužnosti povezane s blagdanom koji danas slavimo.

Sada, da bi vaš put bio siguran i jasan, prigrlite istinu, dar Gospodina koji Duha Svetog daruje cijeloj Crkvi, a koji biskup čuva, štiti i prenosi. Molite za mene, za ovaj nelaki teret koji nosim i koji sam prihvatio u suton života iz poslušnosti namjesniku Kristovu, koji me to zamolio uz upornost koja mi nije ostavila nimalo prostora za otpor. Svima želim radosnu proslavu Duhova!

>>>

II - RAZMIŠLJANJA PAIX LITURGIQUEA

1) Treba primijetiti da se mons Negri, kada je izgovorio svoje riječi, vraćao iz Rima: kontakt s papom, dakle, nije nimalo umanjio njegovo oduševljenje niti zauzdao njegov jezik. Po tome se, nakon lijepe vijesti o hodočašću Summorum Pontificum koje će se održati u listopadu i clanka u časopisu Il Foglio (pogledajte naš [prethodni](#) newsletter), ova propovijed slaže s mirnocom koja nas obuzima po pitanju budućnosti koja je pred izvanrednim oblikom rimskog obreda.

2) Ovako jasan i precizan podsjetnik na duh i slovo Motuproprija iz usta jednog biskupa dovoljno je rijedak da zavrijedi naš posebni naglasak:

a) Stabilne skupine vjernika koje žele živjeti svoju katoličku vjeru u ritmu izvanredne liturgije ne trebaju ispuniti neke posebne uvjete: „Nisam navikao koristiti prazne fraze, ali Benedikt XVI. je pokazao pravo pastoralno milosrđe stavljajući tu mogućnost na raspolaganje svakome vjerniku i malnjim skupinama koje ni ne treba brojcano odrediti: stabilne skupine sastoje se od svih vjernika koji imaju pravo i dužnost slaviti tu liturgiju. Vi je imate na dohvat ruke i Crkva vam dopušta da je prakticirate u punoj slobodi.“

b) Župnik je osoba kojoj se treba obratiti, a ne biskup. Ako župnik odbije zahtjev vjernika, što se ne bi trebalo dogoditi, tek se tada oni trebaju obratiti biskupu: „Nitko, nijedna biskupija u Italiji i svijetu, neće vam za to moći reci 'ne'. Ako naidete i na samo jedno 'ne', morate se obratiti biskupu. Prije toga, dijalog između vjernika koji žele tradicionalnu liturgiju i Crkve jest dijalog između vas i svećenika koji vam je spreman pomoći u toj drevnoj i vrlo lijepoj praksi.“

c) Ovaj način liturgijskog slavlja uklapa se u normalan život Crkve i njezino poslanje: „Poput onih koji idu na reformiranu liturgiju, prakticirajte staru liturgiju za sebe. Za istinu svoje vjere. Za istinu svoje ljubavi. Da biste dali poticaj svojem poslanju. To su dva blaga za isti narod. A taj jedinstven i zreo narod hrani se vjerom baš onda ako zna živjeti slobodu koju mu Crkva pruža. Tu liturgijsku slobodu ne samo da Crkva pruža, već je i jamci.“

3) Poput mnogih svećenika koji su, zahvaljujući Motupropriju, mogli slaviti tradicionalnu misu, nadbiskup Ferrare podijelio je iskustvo osobnog obogaćenja koje mu je to donijelo: „To je okvir u kojem je Benedikt XVI. proglasio Motuproprij. Ja sam jedan od biskupa, istina ne toliko brojnih, koji su u njemu našli obogaćenje vlastitog identiteta vezanog za iskustvo Boga. To je bogatstvo ne samo za one koji ga prakticiraju, već i za cijelu Crkvu.“

S emocijama cemo se sjećati riječi koje bismo često htjeli čuti iz usta Crkvenih pastira: „Pratim vas u ljubavi, poticem vas na vašem putu... Budite sigurni da vam neće nedostajati ni moje saslušanje ni moja podrška.“

Na to oduševljeno odgovaramo: 'Ad multos annos, preuzvišeni!'